

Adala: «Si el que escric no aporta reflexió, més val que es quedi a la llibreta»

El cantant de reggae barceloní tanca la gira aquest dissabte a la sala Salamandra, i nosaltres en sortegem dues entrades | Parlem amb ell sobre el tour i el nou àlbum, 'Blank fosk'

Adala | Xavier Mercadé

Guillem Simó (**Adala**) està a punt d'acabar la gira *Gènesi Tur, 2018* amb **The Same Song Band**. La gira els ha portat a fer prop de trenta concerts arreu de Catalunya, i fins i tot per la resta de l'estat, presentant la trilogia discogràfica *Born·cel·ona* (La Panchita Records, 2018). Amb aquest primer projecte enllestit i amb un èxit creixent dins el panorama del reggae català, Simó acaba de presentar la seva nova *mixtape*, *Blank fosk* (Trèbol Negre, 2018).

El desembre del 2015 es va escindir de la banda **A4 Reggae Orchestra**, on feia de trompetista, i va emprendre el seu camí en solitari. Ara afronta el concert de final de gira i alhora el de presentació de les noves cançons. Serà aquest dissabte 27 d'octubre a la sala Salamandra, i nosaltres sortegem dues entrades dobles per anar-hi. Parlem amb el músic sobre la gira, *Born·cel·ona*, i la nova *mixtape*.

Quina ha estat la rebuda de la gira *Gènesi Tur, 2018*? Has estat també per Espanya amb cançons majoritàriament en català...

Guillem Simó: Ha estat una gira de molt de creixement personal i grupal. Ha funcionat molt bé i

tot l'equip hem vist una evolució molt evident; cada vegada tenim més clar què fem i per què ho fem. A més, la música ens ha portat lluny, a llocs com Galícia, Formentera o Madrid, i a un llarg etcètera de barris, pobles i sales, on hem tocat i hem comprovat com s'entén el nostre espectacle des de nous ulls i nous punts de vista. Estic molt agraït a l'equip que formem i l'organització interna, que aquest any ha estat totalment crucial.

A la gira hi heu tocat bàsicament els temes de *Born-cel-ona*. Com sorgeix la idea de fer una trilogia discogràfica?

G.S: Sincerament, res no estava pensat des de l'inici. Primer vam treure una maqueta amb el nom de *Born* (La Panchita Records, 2016), gravada i produïda amb la **Same Song** a La Panchita Studio. Un any més tard, vam repetir l'equip i vam gravar *Cel* (La Panchita Records, 2017), una nova maqueta una mica més llarga. Va ser llavors quan em vaig adonar que si en feia una de tercera amb el nom d'*Ona* (La Panchita Records, 2018) podríem tancar el cercle i fer l'edició de CDs i vinils amb les tres maquetes formant la trilogia *Born-Cel-Ona*. A més, tot plegat tindria un nom molt adequat al que expressa el projecte, perquè les meves lletres parlen molt de la nostra ciutat. Som les noves roses de foc que encara neixen en la ciutat morta.

La majoria de (per no dir totes) les teves cançons són combatives i reivindicatives. És per una necessitat d'expressar-ho d'aquesta manera, o és la teva manera d'entendre la música i/o l'art? No hi ha cabuda per a temàtiques més lúdiques o personals?

G.S: He donat moltes voltes a aquestes qüestions des que vaig engegar tot això. Crec que a l'últim disc que hem tret, *Blank fosk*, he aconseguit un resultat variat de temàtiques en les quals em sento còmode. Entenc **Adala** com un projecte contracultural i la seva finalitat és la reflexió, la crítica, el canvi, el debat o la deconstrucció. Si el que escric no aporta res en aquest sentit, per mi més val que es quedi a la llibreta: actualment ja hi ha massa grups per expressar els discursos hegemònics. Tot i així, ara estic trobant discursos que trenquen estructures contra les quals mai havia volgut colpejar. No només és música reivindicativa i contracultural la que ataca el sistema capitalista, també ho és una cançó d'autoestima i autoconeixement, una sobre relacions d'amor sanes i lliures, una sobre la història del nostre barri, o qualsevol discurs que es faci amb consciència, des de baix, des de la comunitat, des de la reflexió, etc. En definitiva, la reivindicació no només l'entenc com el 'contra què' hem de lluitar, sinó com el 'per a què' hem de lluitar.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=cZzxWZ1Y5vw>

Reconeixes com a influència la cançó protesta catalana? D'on sorgeix la idea de barrejar reggae, català i reivindicació?

G.S: La cançó protesta catalana m'ha influenciat molt, i juntament amb la 'Nueva Canción' llatinoamericana, ha estat l'herència musical que he rebut per part de la meua família. En la contundència de la cançó protesta hi he trobat la reivindicació i en la misticitat de la cultura llatinoamericana (Galeano, Benedetti, Cabral, **Sosa, Jara**, etc.) hi he trobat des d'on lligar-ho amb el *reggae roots*, que fa temps que escoltem a casa i ens encanta. D'aquestes tres cultures neix **Adala**. Si hagués de dir-te quins són els meus pares en el pla musical i de lletres, potser et diria **Burning Spear**, Eduardo Galeano i l'**Ovidi**.

Com serà el final de gira a la sala Salamandra? T'acompanyaran molts amics a l'escenari?

G.S: Per al final de la gira de l'estiu hem organitzat una cosa molt seriosa. Vindrem acompanyats per artistes que orbiten el projecte però que no venen normalment als concerts: podrem gaudir de col·laboracions de veus de la talla de **Belén Natalí, Matah, Sr. Wilson, Green Valley o Pau Lobo (La Sra. Tomasa)**, tots artistes de renom i locals amb qui he connectat a través de la música. També hi vindran **Paula Bu** i **Alex Bass** (que ja estem més acostumats a veure amb la **Same Song Band**, perquè comparteixen projectes). També vull anunciar la col·laboració de la pintora Sígrið Amores, que pintarà en directe, i finalment hi haurà una sorpresa que no diré, més us val venir perquè val molt la pena veure-la.

Encara no has acabat aquesta gira que t'ha portat a fer prop de trenta concerts, i ja has tret la nova *mixtape*, *Blank fosk* (Trèbol Negre, 2018). Ets un esperit inquiet.

G.S.: No hi ha qui em pari! Sí, la veritat és que estic intentant treballar el saber gaudir una mica

de la vida i donar temps a l'avoriment i la contemplació, que són molt necessaris, però confesso que m'és bastant difícil. Només que tingui una mica de temps ja estic creant o ideant un nou projecte. Ara que ho dius, "esperit inquiet" podria ser un bon nom per al següent disc.

Adala. Foto: Xavier Mercadé

En aquest nou àlbum hi trobem una 'cara A', molt més personal, en què fins i tot parles d'amor? A què és deguda aquesta virada?

G.S: Vaig ordenar les cançons de *Blank fosk* de les més personals a les més socials de manera progressiva. Alhora, també el vaig ordenar per generacions, ja que és un àlbum molt familiar: el meu germà, King Siva, l'ha produït; el tercer tall ("Nòmada") l'he escrit amb la Vero, la meva parella; el cinquè ("Barrio") parteix d'un escrit del meu pare, que també hi posa la veu, i l'últim tall ("Ilegal") va dedicat a la meva àvia, que va marxar aquest any i era l'última que encara era viva. Era una persona molt culta i molt important per a mi durant els darrers anys. Respecte a la cançó d'amor, "Nòmada", la veritat és que amb la Vero vam fer un exercici molt bonic, amb ella he compartit un munt de converses i experiències sobre les quals parla el tema. Volíem fer una cançó d'amor que no caigués en les toxicitats de l'amor romàntic i crec que ens n'hem sortit. Ha quedat tot un himne a l'amor i a la llibertat.

A la descripció d'una de les altres cançons de *Blank fosk*, "Malafici", expliques com alguns temes estan fets des de la tristesa, però que s'interpreten des de la festivitat. És una cosa que et molesta? Creus que la tristesa és el teu principal motor creatiu?

G.S: És una cosa que m'ha creat moltes contradiccions, sobretot al principi. Jo vaig començar a escriure més seriosament i de manera constant en una època molt trista de la meua adolescència. La poesia va ser una autoteràpia que em va fer créixer un munt. De fet, em va fer créixer tant que un dia va començar a arribar a la gent i se'm feia molt estrany veure'ls cantar algunes de les meves cançons. A més, en cantar-les en concerts i situacions d'èxit social" tenia la sensació que perdien el sentit. Llavors vaig començar a escriure pensant en els directes i ja no només en el "jo-amb-mi".

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=nQ0EI-pyLS0>

També en aquest nou àlbum hi trobem títols amb 'errades' ortogràfiques fetes a propòsit, una cosa que fins ara pràcticament només havíem vist a grups de trap com P.A.W.N. Gang. En reconeixes alguna influència?

G.S: Jo d'influències de la **P.A.W.N. Gang**, les mínimes. No em fan gaire gràcia. Però sí que és cert que són els primers que han començat a utilitzar el català 'de carrer' en les seves cançons. En altres llengües sempre passa i en el reggae es veu un munt, però el català està ple de "pompeus fabra" que se't tiren a sobre així que fas una errada. A mi m'és igual com escric, mentre m'agradi a mi, s'entengui i tingui estètica.

Després de la cruïlla de camins d'aquest dissabte a la Salamandra, com continua la història d'Adala?

G.S: Ara per ara, acabarem tot això que hem començat. Farem els concerts que ens queden d'aquest any, acabarem de donar bombo a *Blank fosk* i després ja començaré a pensar en l'any que ve. Faré el que senti que vull fer en aquell moment, està tot bastant a l'aire i la veritat és que s'hi vola lliure i tranquil.

Adala & The Same Song Band. Foto: Marta Vilardell